

Mehmet Küçükaycan

Baby

De vriend die ik had bestond niet. Het begon ermee dat vriendinnen en vrienden relaties kregen, en kinderen, het bekende verhaal. Meer dan flirten was mij nooit gelukt. Ze wilden me koppelen, maar alle goedbedoelde pogingen mislukten. Ik was en bleef single. Ik dacht dat ik er geen last van zou hebben.

De doorslag gaf toen een goede vriendin op jonge leeftijd oma werd. Mijn onzekerheid werd ondraaglijk. Iets biologisch leek mij te dwingen om in actie te komen tegen een onbedwingbare, ontwrichtende neerslachtigheid.

Het gebeurde tijdens de middagpauze op het werk voor kerstavond. Buiten was het warm, het leek wel lente. Weer ging het over relaties. Zoals altijd leek het me nu ook weer veilig om vooral te luisteren. Een van de collega's informeerde hoe het met mijn liefdesleven was. Voor ik het wist zei ik dat ik een vriend had. Het werd ineens stil aan tafel en alle ogen waren op mij gericht.

'Ik vlieg deze kerstvakantie naar hem toe,' loog ik.

Een lieve collega omhelsde mij innig. 'Jij stiekemer, waarom heb je niet eerder iets gezegd, een hint of zo gegeven?' Ook de anderen gaven me een blij knuffel.

'Waar woont hij? Hoe heet hij? Wat doet hij voor werk?'

Ik zei dat ik die vragen later zou beantwoorden, dat ik het nog bij me wilde houden.

Die avond zat ik voor de televisie een droge boterham te eten. Ik keek op de klok. De supermarkt was nog even open. Snel fietste ik naar de winkel en deed boodschappen. Ik zou een week thuis moeten blijven om te doen lijken dat ik op vakantie was. Terug thuis sloot ik alle jaloezieën en bleef een week binnen. Het was de ergste kerst en nieuwjaar van mijn leven.

Meteen na de kerstdagen stuurde een vriendin een berichtje waar ik was. Ik berichtte terug dat ik op vakantie was. Een half uur later werd er aangebeld. Door de jaloezieën heen zag ik haar staan bij mijn voordeur. Haar silhouet danste in het scherpe licht. Om haar heen oogde de atmosfeer gespannen alsof ze onraad of bloed rook. Ze belde een paar keer aan en fietste weer weg. Het werd oorverdovend stil.

Ik kocht een verlovingsring. De blijmoedige winkelmevrouw stelde geen vervelende vragen. Met schaamrood op de kaken verliet ik de juwelierszaak.

Op het werk vroeg iedereen hoe mijn vakantie naar mijn knappe vriend was geweest. Ik lachte en zei dat alles goed gegaan was. Later zal ik er meer over vertellen, beloofde ik. Als beloning liet ik mijn ring zien, met de hoop dat ze me met rust zouden laten. Ze wilden foto's van mijn vriend zien. Ik deed alsof ik misselijk werd en rende naar het toilet.

Deze vlucht naar de wc bracht me tot een interessante gedachte. Ik moest zwanger zijn en mijn voortplantingsdrift tonen! Op internet bestudeerde ik hoe zwangeren bewogen en hun buik groeide. Met lappen stof en vulling naaide ik een klein kussentje.

Tijdens een middagpauze stond ik blozend op en zei dat ik blij nieuws had.

'Ik ben zwanger'.

Enthousiast applaus volgde, knuffels, en de uitgerekende datum werd gevraagd.

Ik droeg het kleine kussentje rondom mijn buik als een kostbare schat en op gepaste momenten stopte ik er extra vulling in. Ik werd een expert in de lichamelijke klachten van de zwangere vrouw. Ik insinueerde soms de hunkering naar avocado, watermeloen of kweepeer. De walging die ik voor mijzelf voelde als ik thuiskwam en de hele vulgaire komedie van mijn lijf afgooide, onderdrukte ik. In de plaats daarvan trachtte ik te dromen hoe de baby eruit zou zien en wat we allemaal zouden doen samen.

Mensen wilden het geslacht weten. Ik zei dat ik dat geheim wilde houden, dat begrepen ze. Wanneer was de babyshower of babyborrel? 'Geduld,' zei ik en kapte het thema af.

Een vriendin attendeerde me zachtjes erop dat een zwangerschap zonder vader effect kon hebben op het ongeborn kind. Ze gaf me het telefoonnummer van haar psychiater en vond dat ik zo snel mogelijk moest bellen.

‘Ze is een hele goede. Ze behandelt kinderen en volwassenen. Bel alsjeblieft en zeg erbij dat ik haar heb aanbevolen. Dat zal helpen.’

De psychiater had de week erna een gaatje in haar agenda. Haar praktijk was gehuisvest in een onooglijk pand. Ze had wit haar en natte hondenogen. Met haar verschoten tuinbroek leek ze meer op een zachtvaardige boerin die haar ganzen verzorgde dan een psychiater. Ze vroeg me bij de kennismaking vooral naar mijn ouders.

‘Zodra je kindje is geboren, bel me meteen,’ zei ze bij ons afscheid met een aimabele lach.

Hoe meer de geboortedatum naderde hoe benauwder ik het kreeg. Ik had me echt in de nesten gewerkt. Ik overwoog een aantal scenario’s. Ontslag nemen, mijn huisje verkopen en verhuizen was zeker een optie, maar te rigoreus. Ik kon natuurlijk iedereen vertellen dat de baby was overleden, maar dat wilde ik de anderen niet aandoen. Snel een kind adopteren of een kidnappen was onmogelijk. Ik voelde me als een hoek die door een bissectrice middendoor werd gedeeld.

De uitgerekende datum kwam en passeerde. Thuis liep ik hele dagen te ijsberen en vervloekte mijn huichelarij en zelfverloochening. Wat moest ik doen? Waarom moest ik per se mijn onbekommerde leven verstoren? Kon ik alles maar intrekken of uitwasemen. Ik verafschuwde mezelf. Een miniem troostpuntje was misschien dat het mijn wijlen ouders allemaal bespaard was gebleven, maar het woog niet op tegen mijn innerlijke bedorvenheid en verlies van mijn waardigheid. Op andere momenten won weer een diep verlangen dat me soms zachtmoedig, soms gretig in het oor fluisterde dat de hele komedie toch de moeite waard was. Het vergrootte mijn verwarring.

Mijn eetlust verdween, ik bleef oneindig lang en traag kauwen op een brokje voedsel. Een goede vriend belde me en vroeg een beetje overstuur of ik hulp nodig had. Moest hij wellicht inspringen? Ik zei minzaam dat alles onder controle was. Wat was ik toch een onbekwame, verderfelijke actrice die iedereen belazerde. Het diepe verlangen botste frontaal met mijn valse vroomheid en eeuwige zondigheid.

Tien dagen na de uitgerekende datum begonnen mijn vrienden en vriendinnen zich echt ongerust te maken. Wat zei de verloskundige of gynaecoloog dan? Was dit normaal? Dit was toch merkwaardig! Ik stelde ze gerust, mijn kriegelige humeur verbergend.

Op de avond van dag twaalf vanaf de uitgerekende datum ging ik vastberaden naar bed en beloofde mezelf morgen met een oplossing te komen.

Naast mijn bed stond het babybedje dat ik gratis op de kop had getikt. Ik had er een aantal weken geleden foto’s van gemaakt en aan iedereen gestuurd. Ik had bij de aanschaf ook twee vrolijk gekleurde slabbetjes gekregen. Morgen moest ik echt de knoop doorhakken. Het dikke kussen dat ik rond mijn middel bond als ik naar buiten ging, hing als een dood monster over de wieg. Mijn hoofd duizelde door al mijn gedachten.

Na een woelige nacht maakte een vreemd geluid in de vroege ochtend mij wakker. Ik kon het eerst niet plaatsen. Het kwam uit het kinderbedje. In een benevelde toestand keek ik erin en zag een pasgeboren baby liggen. Ik boog me wat lodderig voorover waarop het kind stopte met huilen. Ik raakte het voorzichtig aan. De baby was echt.

Ik herinnerde me de woorden van de lieve psychiater die me had gezegd dat ik meteen moest bellen als de baby geboren was. Het was nog vroeg in de ochtend. Toch belde ik haar schroomvallig. De psychiater nam met een slaperige stem op.

‘Het is zover,’ zei ik ontdaan zonder me voor te stellen, ‘het kind is er.’

Ik hoorde een korte aarzeling.

‘Ik snap het,’ zei ze welvoeglijk met een traan in haar stem, ‘dan is het tijd. Ik kom nu meteen en regel je opname.’

Mehmet Küçükaycan studeerde geneeskunde aan de Universiteit van Antwerpen en werkt als psychiater in deze stad. In zijn vrije tijd leest hij graag literatuur en biografieën. Zijn favoriete schrijvers zijn onder ander Conny Palmen, Murat Isik, Jan Wolkers en Maarten Biesheuvel. Mehmet doet sinds 2023 mee aan schrijfwedstrijden. Hij is winnaar van de [El Hizira Literatuurprijs proza](#) 2024.